

подсмѣвалъ. Раковски билъ много бѣденъ. Прѣзъ 1867 година отъ многото умствено напрѣгане, отъ многото работа, отъ многото нещастия и неудобства, които го прѣсѣдвали на всѣка стѣпка, Той билъ изнуренъ тѣлесно до толкова, щото легналъ боленъ и на 15 Октомврий сѣщата година той свършилъ своя цѣленъ съ борба животъ. Въ една скромна и сиромашка кѣщица въ Букурещъ Великия Раковски умрѣ съ отворени очи, че не можа да види Бѣлгария освободена, за която толкова работи. Измѣченото му тѣло било погребено въ дворѣтъ на бѣлгарската черква и надъ гроба му, който билъ обраснатъ съ бурени, нѣмало никакъвъ другъ паметникъ, освѣнъ единъ полусчупенъ кръстъ! Въ 1885 година коститѣ на Раковски бидохъ извадени отъ букурешкитѣ гробища и съ голѣмо тържество се прѣнесохъ посрѣдъ Бѣлгария въ София. Въ богато украсенъ ковчегъ тѣ се поставихъ въ Черквата св. Кралъ, дѣто се пазятъ и сега. Тѣ ще стоѣтъ до когато му се издигне паметникъ.

Раковски се родилъ за народа и за него умрѣлъ. Той е великъ бѣлгаринъ. Той е учителя на Любена Каравеловъ, Левски, Ботйовъ и много още други бѣлгарски патриоти. Неговото име вѣчно ще се споменува отъ всички ни.

